

Τρία κίνητρα για να ζήσουμε

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Ευαρεστούμε τον Θεό ή επειδή φοβόμαστε την κόλαση ή επειδή επιδιώκουμε τα κέρδη που θα πάρουμε σαν μισθό ή για το ίδιο το καλό» (Αββάς Δωρόθεος)

Αν εξετάσουμε τις πράξεις μας, τις σκέψεις μας, τον τρόπο που πορευόμαστε, θα διαπιστώσουμε ότι τρία είναι τα κίνητρα που κυρίως μας ωθούν στις επιλογές μας: ο φόβος, ο μισθός και η αγάπη. Φοβόμαστε την τιμωρία, που μπορεί να είναι η απώλεια είτε της θέσης μας στην καρδιά του άλλου είτε η ποινή που μας κάνει να χάνουμε την ευχαρίστηση είτε να μην ισχύουν για μας δικαιώματα και προνόμια. Άλλοτε, επιδιώκουμε ακριβώς να έχουμε αυτά που φοβόμαστε μήπως χάσουμε και απαιτούμε από τους άλλους να μας τα παρέχουν, στοχεύοντας στην ανταμοιβή, στο «δούναι και λαβείν». Άλλοτε, δεν έχουμε άλλο στόχο παρά να χαρούμε για το ότι κάνουμε αυτό που εμείς νιώθουμε και είναι καλό γενικότερα, να προσφέρουμε αδιαφορώντας για την ανταπόδοση, μόνο και μόνο διότι αυτό μας εκφράζει. Οι άλλοι τότε δεν γίνονται όχημα, με βάση το οποίο μετράμε την πορεία μας, αλλά ζωή για μας είναι η καλοσύνη και η αγάπη. Και οι τρεις δρόμοι οδηγούν στον Θεό, μολονότι καταλαβαίνουμε πως ο τρίτος, ο δρόμος του να είμαστε υιοί, παιδιά του

Θεού, είναι ανώτερος τόσο από τον δρόμο του φόβου, της δουλείας δηλαδή, όσο και από τον δρόμο του μισθού, της αμοιβής που λειτουργεί αποκλειστικά σχεδόν με κανόνες.

Αργυρός Ουμβέρτος-Τοπία με εκκλησία

Στην ανατροφή των παιδιών μας προφανώς και είναι απαραίτητοι και οι τρεις δρόμοι. Αν δεν υπάρχει ένα αρχικό αίσθημα φόβου, επίγνωσης ύπαρξης μιας αυθεντίας που βάζει όρια, η μη τήρηση των οποίων επιφέρει κάποιες συνέπειες, δύσκολα το παιδί θα γίνει υπεύθυνο. Αντίστοιχα, το να αισθάνεται το παιδί την αδικία ότι ο κόπος του δεν αναγνωρίζεται, κι αυτό γίνεται αφορμή αδιαφορίας και απαξίωσης του καλού. Αν όμως ο τελικός σκοπός δεν είναι το παιδί να μάθει να αγαπά, να χαίρεται για την χαρά και την αγάπη τού να δίνει και να απολαμβάνει μέσα του το αίσθημα ότι χάρηκε τον κόπο του γιατί τον εκφράζει και όχι γιατί στοχεύει στην δόξα, την τιμή, την αναγνώριση, τότε η προσωπικότητά του δεν θα μπορέσει να ανταποκριθεί σε προκλήσεις, όπως η ανάγκη για υπευθυνότητα στις σχέσεις, στην εργασία, στις πολιτικές επιλογές, όπως επίσης και το να μπορέσει να κάνει πίσω στον εγωισμό του, όπου χρειάζεται, χάριν της αγάπης.

Συνήθως συνειδητοποιούμε, όταν μεγαλώνουμε, όταν έρχεται η ώρα να συνάψουμε σχέσεις, να ερωτευτούμε, να κάνουμε οικογένεια, ποιο από τα τρία κίνητρα πρυτανεύει στην ζωή μας. Συνήθως ο πολιτισμός ζητά για την πορεία μας ένα

συμβόλαιο που έχει κανόνες, καθήκοντα και δικαιώματα που πρέπει να λειτουργήσουν, χωρίς όμως να φαίνεται η πληρότητα που νιώθει αυτός που υπερβαίνει τον φόβο και την ανταμοιβή, αυτός που λέει ΝΑΙ στην αγάπη, ακόμη κι αν πληγωθεί, ακόμη κι αν θέλει κόπο. Γιατί σε όλα τα βήματα ο Θεός είναι παρών, ιδίως όμως στέκει δίπλα μας και μας ανακουφίζει στην αγάπη, το δικό Του είναι. Κι αυτό δεν είναι θεωρία. Είναι απόφαση που γίνεται πράξη.

Ας είμαστε ρεαλιστές. Ο κόσμος μας δεν είναι αγγελικός. Οι ανθρώπινοι νόμοι στηρίζονται στα δύο κίνητρα. Ας έχουμε κατά νουν όμως ότι το τρίτο είναι που μας καταξιώνει και μας σώζει.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3mGbzOo>